

Landsbyerne skulle afvikles.

I mere end fyrrer år har landsbyboerne kæmpet for at bevare liv i deres landsbyer og landdistrikter. Kampen har været hård, og meget er gået tabt, men der er hjælp på vej.

På Christiansborg i tresserne var den politiske opfattelse, at velfærdssamfundet, der stod for døren, kun kunne skabes i bysamfund, hvor borgerne boede tæt. Ikke på landet med en spredt bebyggelse.

I 1970 kom kommunalreformen og by- og landzoneloven (planloven). Med denne lov blev Danmark opdelt i tre zoner: landzone, byzone og sommerhusområder.

I landzone var kun landbrug, skovbrug og fiskeri tilladt. Tre erhverv, der rationaliserede og mekaniserede og tabte arbejdspladser, og som ikke alene kunne bevare liv på landet. Bosætning, erhverv, nye arbejdspladser og al anden udvikling skulle være i byzone.

Planloven skulle altså afvikle landsbysamfundene og udvikle bysamfundene. Landsbyboerne skulle flytte til byen, hvor de kunne få del i velfærdssamfundets mange offentlige goder. I weekender og ferier kunne byboerne så tage på landet og nyde den uspolerede natur.

Men landbefolkningen vil blive boende på landet. Derfor har beboerforeninger, borgerforeninger, landsbyråd og lokalråd i de sidste årtier kæmpet for at bevare skolen, børnepasning, ældrepleje, nærbutik, kollektiv trafik, medbestemmelse, forsamlingshus, foreningsliv, folkeligt fællesskab osv.

Og meget tyder på, at landsbyboerne endelig bliver hørt. Flere og flere politikere ønsker i dag, at der også i vore landsbyer og landdistrikter sker vækst og udvikling, og ikke fortsat afvikling.

Carsten Abild
Strandvejen 50
5450 Otterup
”Landsbyerne i Danmark”
(formand)